

Чарлз Буковски Предговор

Тогава бях млад, умирах от глад, пиех и се опитвах да стана писател. Четях най-вече в обществената библиотека в центъра на Лос Анджелис, но нито една книга там не се отнасяше за мен, за улиците или за хората около мен. Сякаш всички писатели бяха твърде заети с игри на думи, а онези, които не казваха почти нищо, се смятаха за най-добрите. Литературата беше готова смес от недомлъвки, изящество и умение, която се четеше, преподаваше, усвояваше и предаваше на следващото поколение писатели. Разказването се беше превърнало в удобна, безупречна, безопасна система за работа с думите. Човек трябваше да се върне чак до предреволюционните руски писатели, за да открие истински рискове и истински страсти. Имаше и изключения, но те бяха толкова малко, че човек ги прочиташе бързо и после му оставаше само да зяпа безкрайните рафтове с изумително тъпи книги. След толкова векове история на литературата, с всичките им върхове, съвременните писатели просто не ставаха.

Свалях нови и нови книги от лавиците. Защо никой не казваше нищо? Защо никой не крещеше от сърцето и душата си?

Реших да си опитам късмета в други отдели на библиотеката. Отдел „Религия“ ми се стори като едно голямо блато. Отидох във „Философия“. Там намерих няколко кисели немски автори, които ме развеселиха за известно време, но после и те свършиха. Пробвах и в „Математика“, но висшата математика ми се стори същата като религията: неразбираема за мен. Това, което ми трябваше, сякаш не съществуваше никъде.

Опитах и в „Геология“, където беше любопитно, но в крайна сметка — безполезно.

Намерих няколко книги в отдел „Хирургия“, които ми харесаха: в тях имаше много нови думи и чудесни илюстрации. Най-много ми хареса операцията на менискуса, която запомних наизуст.

Накрая излязох от „Хирургия“ и се върнах в голямата зала, където бяха писателите на романи и разкази. (Всъщност, когато имаше достатъчно евтино вино, никога не ходех в библиотеката. В библиотеката се ходи, когато нямаш какво да пиеш или да ядеш, а хазайката те издирва за парите за наема от миналия месец. Там поне

можеш да използваш тоалетната.) В голямата зала имаше и много други бездомници като мен, повечето от които бяха заспали върху книгите си.

Отново се заех да обикалям залата, да свалям книгите от лавиците, да прочитам по няколко реда или по няколко страници, а после да ги връщам обратно.

И тогава, един ден, взех една книга и я отворих, и това беше тя. Постоях малко прав и почетох от нея. После я занесох до масата толкова внимателно, все едно бях намерил злато на бунището. Редовете без усилие запълваха страниците, имаше ритъм. Всеки ред беше пълен с енергия, а след него имаше още един такъв. Самото съдържание на редовете сякаш придаваше форма на страницата, все едно текстът беше издълбан в нея. Освен това, най-сетне бях открил един човек, който не се страхуваше да изпитва чувства. Хуморът и болката бяха преплетени с висша простота. За мен началото на тази книга беше дивно, невероятно чудо.

Имах карта от библиотеката. Взех книгата, занесох я в стаята си, легнах и започнах да я чета — и много преди да стигна до края, вече знаех, че съм открил писател, който е развил свой, истински начин за писане. Книгата се казваше „Питай прахта“, а авторът — Джон Фанти. Той щеше да се превърне в най-голямото влияние върху начина, по който пиша оттогава насам. Когато прочетох „Питай прахта“, потърсих други книги от Фанти в библиотеката. Намерих две: „Червеният макаронаджия“ и „Почакай до пролетта, Бандини“. И двете бяха от същия калибър — написани със сърцето и душата.

Да, Фанти упражни огромен ефект върху мен. Скоро след като прочетох тези книги, заживях с една жена. Тя беше по-голяма алкохоличка и от мен самия, така че често вдигахме жестоки скандали, при които аз й крещях: „Не ми викай кучи син! Аз съм Бандини! Артуро Бандини!“

Фанти беше моят бог и аз знаех, че боговете не трябва да се закачат, и човек не може просто да почука на вратата им. И все пак обичах да си представям къде ли е живял на „Ейнджълс Флайт“ и дали все още не живееше там. Почти всеки ден минавах оттам и се питах: „Дали този е прозорецът, през който се е покачила Камила? Дали това е вратата на хотела? Дали това е фойето?“ Но така и не разбрах.

Трийсет и девет години по-късно отново прочетох „Питай прахта“. Иначе казано, препрочетох я тази година и открих, че е

издържала проверката на времето, както и другите творби на Фанти — но тази си остава любима за мен, защото с нея за пръв път открих магията. Освен нея има и други книги от Фанти: „Пълнокръвно“ и „Братството на виното“. Фанти дори в момента пише нова книга: „Мечти от «Бънкър Хил»“.

Всъщност тази година най-сетне се запознах с автора на тези книги, макар и при други обстоятелства. И открих, че Джон Фанти има да разкаже още много истории. Истории за ужасен късмет, страховита съдба и чутовна смелост. Някой ден тези истории също ще бъдат разказани, но според мен той не би искал да го правя тук и сега. Но все пак ще кажа, че и думите, и животът му са като неговите книги: силни, добри и топли.

Това е достатъчно. Сега тази книга е ваша.